

VIJESTI IZ SVIJETA

Adventistička misija za mladež i odrasle

Prvo tromjesečje 2021.

EUROAZIJSKA DIVIZIJA

Nakladnik

Odjel za crkvene službe pri Hrvatskoj konferenciji
Kršćanske adventističke crkve
Prilaz Gjure Deželića 77, 10000 Zagreb

www.AdventistMission.org
www.adventisti.hr

Urednik

Mario Šijan

Prijevod

Mirna Đurin

Lektura

Miroslav Vukmanić

Korektura

Brankica Vukmanić

Umnoženo u uredu nakladnika, 2020.
Za internu uporabu

Dragi voditelju subotnje škole,

Nešto se nevjerojatno odvija diljem Euroazijske divizije, gdje se broj crkvenih škola povećao sa četrnaest u 2012. godini, na današnjih više od pedeset.

“Mnogo je razloga zbog kojih se sada škole brzo otvaraju, ali jedan od glavnih je u tome da je sada pravo vrijeme i pravo mjesto da Bog ispuni svoje nakane”, rekao mi je Mihail Kaminskij tijekom svojeg predsjedničkog mandata u Euroazijskoj diviziji od 2015. do 2020. godine.

Vaši darovi trinaeste subote načinit će veliku razliku u adventističkom obrazovanju pomažući dvjema školama u izgradnji zgrada na kampusima Adventističkog sveučilišta Zaokski u Rusiji i Ukrajinskog adventističkog centra za visoko obrazovanje, koledža smještenog blizu glavnog grada Ukrajine, Kijeva. Trenutno osnovna i srednja škola posuđuju prostor i učionice od visokoškolske ustanove.

Adventistička crkva osnovala je prvu protestantsku školu u Sovjetskom Savezu kad se 1988. godine izvan Moskve otvorila ustanova sada poznata kao Adventističko sveučilište Zaokski. Ipak, u usporedbi s drugim dijelovima svijeta, adventističke škole su se na golemom području Euroazijske divizije otvarale sporo, dijelom i zbog sedam desetljeća sovjetske vlasti. Hrabri adventisti, koji su tajno preveli spise suosnivačice crkve Ellen G. White na ruski jezik, namjerno su izostavili njezin savjet o otvaranju crkvenih škola, zbog straha od nepotrebnog provociranja vlasti. Kao rezultat toga, tek nakon propasti Sovjetskog Saveza, 1991. godine, mogao se pročitati savjet Ellen G. White: “U svim našim crkvama i gdje god postoji skupina vjernika, trebale bi se osnivati crkvene

škole. U tim školama trebali bi za djecu biti učitelji s pravim misionarskim duhom, jer ih trebaju obučiti da postanu misionari.” (*Southern Watchman*, 18. srpnja 1899.) Prva osnovna škola otvorena je 1990. godine u Zaokskiju.

Euroazijska divizija je dom 330,4 milijuna ljudi, uključujući 107.252 adventista u trinaest zemalja. To je jedan adventist na 3.080 ljudi.

PDF verziju *Vijesti iz svijeta za mlade i odrasle* možete preuzeti ne engleskom jeziku na bit.ly/adultmission, a *Vijesti iz svijeta za djecu* na bit.ly/childrensmission.

Ako mogu biti od pomoći, možete me kontaktirati mailom na mcchesneya@gc.adventist.org.

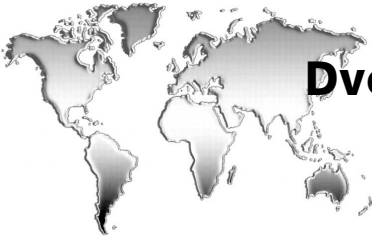
Hvala vam što ohrabrujete vjernike svoje crkve da misle na misiju!

Andrew McChesney, urednik

Misijski projekti

Misijski darovi trinaeste subote ovoga tromjesečja upotrijebit će se za:

- Izgradnju dvokatne predškolske, osnovnoškolske i srednjoškolske zgrade na imanju Adventističkog sveučilišta Zaokski u području Tula, u Rusiji.
- Izgradnju trokatne predškolske, osnovnoškolske i srednjoškolske zgrade na imanju ukrajinskog Adventističkog središta za visoko obrazovanje u Buči, u Ukrajini.

2. siječnja 2021.

Dvojba oko USB sticka

Rusija

Aljona se željela vratiti na Adventističko sveučilište Zaokski, a onda su se svjetla ugasila i grijanje prestalo raditi tijekom hladnog zimskog putovanja autobusom.

I ostali studenti iz njezinoga zbora osjećali su se isto. Bili su umorni i nisu znali može li njihov autobus uskoro biti popravljen. Autobus s deset ljudi vozio je pet od potrebnih dvanaest sati od Zaokskija u Rusiji prema Minsku u Bjelorusiji.

Studenti su odlučili nazvati Aljoninog oca koji je bio na Sveučilištu da vide može li on pomoći. Aljonin je otac puno znao o popravljanju automobila i autobusa, te im je rekao da pričekaju na sljedećoj benzinskoj crpki dok on dođe i pogleda kvar.

Studenti su čekali Aljoninog oca satima. Potom su čekali još dva sata dok je on popravljao autobus. Dok su čekali, razgovarali su s visokim mišićavim muškarcem koji je radio na benzinskoj crpki. Muškarac je bio vrlo ljubazan i dao im je da besplatno piju biljni čaj dok čekaju.

Napokon, autobus je bio popravljen i spreman za polazak. Studenti su se smjestili u vozilo, zahvalili Aljoninom ocu na pomoći te nastavili put prema Minsku.

Nakon otprilike jednoga sata, Aljona je osjetila jaku želju da se vrati na benzinsku crpku. Željela je pokloniti ljubaznom radniku USB stick s knjigom Ellen G. White, *Velika borba*. Takav USB stick bio je pomagalo u svjedočenju koje su ona i njezini prijatelji voljeli poklanjati strancima.

“Moramo se vratiti na benzinsku crpku”, rekla je.

Skupina je negodovala.

“Trebali smo dati ovakav USB stick onom čovjeku”, ustrajala je.

“Da, trebali smo mu dati USB stick”, rekao je student Nikita. “Ali, sada se ne vraćamo natrag.”

Studenti su raspravljali o toj dvojbi deset minuta. Htjeli su dati USB stick ljubaznom djelatniku, ali nije se činilo da je vraćanje natrag dobra upotreba vremena. Nikita je bio najuporniji u nastojanju da nastave voziti prema Bjelorusiji.

Iznenada, Nikita se predomislio.

“Moramo se vratiti”, rekao je.

“Zašto!?” uzviknuli svi su u glas.

Nikita je izgledao posramljeno. “Zaboravio sam svoj mobilni telefon na benzinskoj crpki”, rekao je poglute glave.

Autobus se okrenuo. Svi su u vozilu bili sretni. Aljona je posebno bila sretna. Željeli su posvjedočiti djelatniku.

Ali Nikita se sjetio kako je djelatnik bio velik i mišičav. “Možda on neće htjeti uzeti USB stick”, rekao je. “Očito je da on nije kršćanin, vidjeli smo ga kako puši dok smo čekali.”

Sljedeći sat, studenti su raspravljali hoće li djelatnik na benzinskoj crpki primiti dar ili neće. Dok se autobus približavao benzinskoj crpki, Aljona se pomolila u ime cijele skupine: “Dragi Isuse, molim Te da otvoriš srce djelatnika kako bi prihvatio USB stick i pročitao ono što je na njemu”, molila je.

Dok se autobus zaustavljao na benzinskoj crpki, djelatnik je izašao pred njih. U njegovoj ruci bio je Nikitin mobilni telefon. Čekao je.

Aljona je pošla do muškarca. Osjećala se malena kraj njege i bila je sramežljiva, ali izvadila je USB stick.

“Molim vas, uzmite ovo”, rekla je. “Mi smo kršćani i vjerujemo u Isusa. Želimo vam darovati ovaj dar. Možda će vam pomoći u vašem životu.”

Svi su studenti gledali u muškarca. Hoće li uzeti USB stick?

Čovjekova usta raširila su se u veliki osmijeh. Njegovo lice zračilo je radošću.

“Puno ti hvala!” rekao je. “Zasigurno ću pogledati što je na USB sticku.”

Aljona ne zna je li muškarac održao svoje obećanje, ali ona nije zabrinuta. Posao je Svetoga Duha da nagovori čovjeka da pročita *Veliku borbu*. Zadaća studenata bila je da samo podijele USB stick.

“Nema razloga za strah kad je riječ o dijeljenju Radosne poruke o Isusu”, kaže Alyona. “Mi podcjenjujemo moć Svetoga Duha. On je jako moćan. Također, ljudi su ljubazniji nego što mi mislimo, i oni žele upoznati Isusa.”

Darovi trinaeste subote ovoga tromjesečja pomoći će kršćanskom učilištu Zaokski, gdje je Aljona pohađala osnovnu i srednju školu, da sagradi svoju vlastitu zgradu na imanju Adventističkog sveučilišta Zaokski. Trenutno škola pozajmljuje učionice od adventističkog sveučilišta, a vaši će darovi pomoći učenicima da se sastaju u svojim učionicama.

Povezano s iskustvom

Pronađite na karti Zaokski, u Rusiji. Nalazi se južno od Moskve. Pokažite put do Minska, u Bjelorusiji.

Gledajte Aljonu na Youtubeu: bit.ly/Alyona-ESD.

Slike povezane s ovim iskustvom preuzmite s Facebooka: bit.ly/fb-mq.

Preuzmite misijske poruke i kratke činjenice o Euroazijskoj diviziji s: bit.ly/2021-ESD.

9. siječnja 2021.

Dar jezika

Rusija

Anatolij iz Kazahstana obećao je Bogu da će raditi kao pastor, nakon što je bio izliječen od duge bolesti, ali nije imao nade da će moći upisati studij. Dolazio je iz siromašne obitelji, iz osiromašenog sela i nije imao novca. Preko volje, preselio se u Rusiju kako bi radio.

“Bože, što želiš od mene?” molio se svakog dana.

Dok se molio, naslućivao je Božji odgovor: “Studiraj da postaneš prevoditelj.”

Anatolij se nasmijao. On nije bio dobar učenik. Štoviše, svi u njegovoj obitelji radili su kao inženjeri. Nitko nije znao nijedan strani jezik. Ne mogavši zaboraviti prijedlog da pohađa sate jezika, vratio se majci u Uštobe, u Kazahstan.

“Majko, želim studirati i postati prevoditelj”, rekao je.

Majka je bila iznenađena. “Sine, ti znaš jedino ruski i kazahstanski jezik”, rekla je. “Takva vrsta posla nije za tebe.”

Ali ta zamisao ustrajala je u Anatolijevom umu, i majka se složila da pođe s njim u Taldikurgu, najbliži grad s fakultetom koji je nudio studij engleskoga jezika. Anatolij nije prošao na prijamnom ispitu i morao se s majkom vratiti kući.

Ipak, Anatolij nije mogao napustiti svoju zamisao i uvjerenje. Jednoga dana čitao je Bibliju ispod nekog drveta, i po prvi puta shvatio da je sposobnost govora različitih jezika dar Svetoga Duha. Čitao je: “Doista, jednomu se po Duhu daje riječ mudrosti, drugomu riječ spoznanja po tom istom Duhu, ... drugomu različiti jezici, drugomu tumačenje jezika.” (1. Korinćanima 12,8.10)

Anatolij je pognuo glavu i molio se: “Bože, molim Te, daj mi ovaj dar.”

Mjesec dana kasnije hodao je uz željezničku prugu i na putu našao udžbenik razgovornog engleskog jezika. Kod kuće je otvorio knjigu i čitao jednostavne izraze na engleskom i ruskom jeziku. Nakon što je pročitao dvije stranice, zaklopio je knjigu i promišljao o onome što je pročitao. Upamtio je svaku riječ na engleskom koju je pročitao. Izenađen, ponovno i ponovno je ponavljao svaku riječ na engleskom u svojem umu.

“Ovo je nemoguće!” pomislio je. “Ovo je nešto kao iz mašte!” Otvorio je knjigu i pročitao još deset stranica. Zatvarajući knjigu, dao ju je majci.

“Majko, pročitaj bilo što iz ove knjige na ruskom”, rekao je.

Pročitala je nekoliko izraza i Anatolij ih je preveo na engleski. Zapanjen, pitao se nije li primio dar jezika za koji se molio.

Anatolij je upisao studij engleskog jezika u svojem rodnom mjestu i u dva mjeseca dostignuo srednju razinu znanja jezika. Zatim se uputio u berbu lubenica. Sa zarađenim novcem kupio si je laptop. Brao je još lubenica i iskoristio novac za internet i mobilni telefon. S tim novim pomagalima učio je sve više engleskoga jezika online.

Sljedeće godine upisao je fakultet na kojem je prije pao na prijamnom ispitu. Tog je puta ostvario savršen rezultat. Njegov engleski bio je tako dobar da ga je fakultet poslao na nacionalno natjecanje. Dekan fakulteta, koji je prekoračio Anatolija zbog propuštanja subotnje nastave, predomislio se kad se plasirao na drugo mjesto i osvojio novčani iznos na tom natjecanju.

“Idi u crkvu!”, rekao je predsjednik. “Zapravo, ja ću ići s tobom.” I išao je.

Anatolij je diplomirao dva jezika — engleski i turski.

Nije stao s ruskim, kazahstanskim, engleskim i turskim jezikom. Dok je studirao četiri mjeseca u adventističkoj školi u Kirgistanu, naučio je i španjolski. Tad su ga crkveni vođe poslali u Argentinu kako bi usavršio španjolski. Tamo je nau-

ćio i portugalski. Kad se vratio, radio je kao prevoditelj i učitelj jezika za Adventističku crkvu u Kazahstanu tri godine. Zatim se njegov san ostvario. Devet godina nakon obećanja Bogu da će služiti kao pastor, poslan je na Adventističko sveučilište Zaokski.

Anatolij čvrsto vjeruje da dar jezika, kao i drugi darovi Svetoga Duha, nisu samo za rane kršćane iz Djela apostolskih.

“Bog je isti danas kakav je bio jučer”, kaže on. “Ako zamolimo Boga za darove, On će nam ih dati. Zašto nemamo darove Svetoga Duha? Jednostavno zato što ih ne tražimo.”

Prijatelj je jednom rekao Anatoliju da nije nikada primio dar Duha. Anatolij ga je pitao je li ikada tražio. Prijatelj je pogledao u Anatolija s iznenađenjem: “Ne, nisam nikada tražio”, priznao je.

Anatolij se namjerava vratiti u Kazahstan i služiti Bogu kao pastor nakon što diplomira.

“Zamislite, siromašni kazahstanski dječak govori toliko puno jezika!” kaže Anatolij. “Bog je velik!”

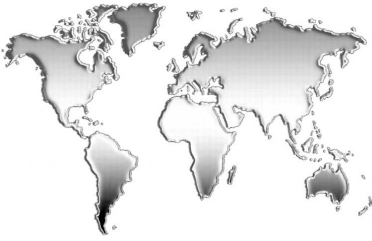
Darovi trinaeste subote ovog tromjesečja pomoći će kršćanskoj školi Zaokski da sagradi svoju vlastitu zgradu na imanju Adventističkog sveučilišta Zaokski. Trenutno škola posuđuje učionice od sveučilišta, a vaši darovi će pomoći učionicima da se sastaju u svojim novim učionicama. Hvala vam što namjeravate dati vaš velikodušni dar.

Povezano s iskustvom

Pronađite na zemljovidu Zaokski, u Rusiji. Nalazi se južno od Moskve. Također pokažite Kazahstan, Kirgistan i Argentinu.

Slike povezane s ovim iskustvom preuzmite s Facebooka: bit.ly/fb-mq.

Preuzmite misijske poruke i kratke činjenice iz Euroazijske divizije na: bit.ly/2021-ESD.

16. siječnja 2021.

Novi čovjek

Rusija

Kad sam imao petnaest godina, proveo sam ljeto trenirajući da postanem boksač. Jednoga dana, dok sam putovao kući s treninga, u mojoj glavi pojavila se misao: “Ti si bolestan!”

Slegnuo sam ramenima. Kod kuće sam se počeo osjećati depresivno. Tražio sam svoje roditelje da me odvedu terapiju. Ali tada sam shvatio da bih, ako bi ljudi mislili da sam psihički bolestan, mogao biti izbačen iz škole. Nisam otišao na savjetovanje.

Dva tjedna kasnije, još jedna zastrašujuća misao došla mi je na um: “Umrijet ćeš u jednom mjesecu.”

Osjećao sam se sve lošije i lošije. Život mi je izgubio sav smisao. Svi su mislili da samo tražim nekakvu pažnju, ali ja sam bio u dubokoj boli. Nitko mi nije vjerovao. Nisam razumio što se događa.

Na kraju mjeseca baka me je šišala kod kuće. Kako me je šišala, ja sam zaplakao.

“Dobro je”, rekla je baka koja je mislila da prolazim kroz neke hormonalne promjene. “Sad ću završiti tvoje šišanje.”

“Ja umirem”, rekao sam.

Baka je također mislila da tražim pažnju. Ja sam zapravo želio počiniti samoubojstvo, ali nisam to mogao učiniti. Nakon što je baka završila šišanje moje kose, sjela je. Majka je sjedila u blizini. Ja sam ostao na stolcu. Gledao sam u strop. Tih sam se molio: “Bože, ako postojiš, pomози mi.”

Ništa se nije dogodilo.

Osjetio sam snažnu želju da odem u kupaonicu i ubijem se.

U tom trenutku ugledao sam svjetlo koje je dolazilo sa stropa kao munja. Pružalo se prema mojim prsima. Ne mogu opisati kako sam se osjećao. Bilo je ugodno. Osjetio sam vječnost u sebi. To se dogodilo u djeliću sekunde.

Skočio sam sa stolca i uzviknuo: “Slava Bogu! Bog me je izliječio!”

Majka i baka nisu vidjele svjetlo, pa su me gledale zabrinuto.

“Smiri se”, rekla je baka. “Sve će biti u redu.”

Ushićeno sam zagrlio majku. Bilo je kao da je nisam vidio tjednima.

“Bog me je izliječio”, rekao sam.

Našao sam svojeg brata blizanca, Vadima, kako igra igrice na računalu. Rekao sam mu o svjetlosti.

“Bog je me izliječio”, rekao sam.

Nije mi vjerovao. Mislio je kako izmišljam priču. Baka je mislila da sam psihički bolestan.

Razumio sam da sam se skoro ubio, ali Netko me je spasio. U tom sam trenutku shvatio da Bog postoji. Toga dana započelo je moje dugo putovanje prema Isusu.

Danas se pripremam za pastora na Adventističkom sveučilištu Zaokski. Moja obitelj je sretna zbog mene. Kažu da sam nova osoba.

Vjerujem da je Bog donio iscjeljenje u moj život, jer ja odonda nisam isti. Ja sam vapio za Njim i On me je čuo. Slavim Ga zbog toga što je Bog koji čuje i odgovara na molitve!

Darovi trinaeste subote ovoga tromjesečja pomoći će kršćanskoj školi Zaokski da sagradi svoju vlastitu zgradu na imanju Adventističkog sveučilišta Zaokski. Trenutno škola posuđuje učionice od sveučilišta. Vaši darovi pomoći će učenicima da se sastaju u svojim učionicama. Hvala vam što namjeravate dati vaš velikodušni dar.

Povezano s iskustvom

Zamolite jednog mladića da podijeli ovo iskustvo u prvom licu.

Slike povezane s ovim iskustvom preuzmite s Facebooka: bit.ly/fb-mq.

Preuzmite misijske poruke i kratke činjenice o Euroazijskoj diviziji s: bit.ly/2021-ESD.

23. siječnja 2021.

Sprijeteljiti se s Bogom

Rusija

Kad je Maša imala pet godina, njezina starija sestra bila je krštena u sibirskom gradu Novokuznjecku, u Rusiji.

Maša je pažljivo gledala dok je njezina sestra ulazila u bazen za krštenje. Čula je pastora i članove crkve kako joj čestitaju nakon krštenja. Mislila je kako je krštenje prelijep događaj i o njemu je razmišljala cijelu godinu.

Kad je imala šest godina, osjećala se dovoljno odraslom da bude krštena.

“Želim se krstiti”, izjavila je svojoj majci.

Ali onda je počela razmišljati. Možda je šest godina ipak premalo za krštenje. Deset godina je zvučalo bolje. Maša je odlučila čekati da navrší deset.

Godine su prolazile. Kako se približavao njezin deseti rođendan, Maša se sjetila svoje odluke i prišla pastoru: “Želim se krstiti”, rekla je.

Pastoru je bilo drago zbog njezine odluke i pozvao ju je da se pridruži skupini od osmero starije djece koja proučavaju biblijske teme kao pripremu za krštenje. Proučavanje je bilo vrlo zanimljivo. Ali nakon godine dana, kada je Maša imala jedanaest, pastor je premješten u drugu crkvu. Novi pastor ju je odbio krstiti. “Žao mi je, ali ti si premlada”, rekao je on.

Maša je bila vrlo razočarana. Jedno vrijeme nije uopće razgovarala s novim pastorom.

Kad je imala dvanaest godina, odlučila ga je ponovno pitati bi li je želio krstiti. Pastor se složio i pozvao je na proučavanje tema za krštenje. Maša je proučavala četiri mjeseca, ali iz nekog razloga proučavanja joj više nisu bila zanimljiva.

Sve o čemu je sada mogla razmišljati bilo je koliko je dugo željela biti krštena i kako ju je pastor odbio krstiti. Prestala je s proučavanjima i razmišljala je da napusti crkvu.

Izvan crkve Maša nije uživala niti u školi, niti u svojem životu. Nije imala mnogo prijatelja. Budućnost se činila turobnom.

Jednoga dana majka je pitala Mašu želi li ići u kršćansku školu Zaokski, adventističku školu i internat. Maša je željela novi početak s novim ljudima pa je pristala.

Ljeto prije škole napokon je bila krštena. Na ljetnom kampiranju primijetila je da ona jedina od tinejdžera nije krštena. Krstila se sa šesnaest godina. Ipak, život se nije promijenio nakon krštenja. Bila je ista osoba.

Prvih nekoliko tjedana na Zaokskiju bila je usamljena. Maša nije bila sigurna kako steći prijatelje. Osjećala se tužno. Student teologije na Adventističkom sveučilištu Zaokski, koji je na istom kampusu, primijetio je njezinu usamljenost i sprijateljio se s njom. "Bog zna naše potrebe", rekao joj je. "On je blizu i možemo s Njim razgovarati kao s Prijateljem."

Maša nije imala mnogo bliskih prijatelja i pokušala je razgovarati s Bogom. Našavši tiho mjesto, otvorila je svoje srce Bogu.

"Oprosti mi što tako dugo nisam s Tobom razgovarala", rekla je plačući. "Žao mi je što Te nisam upoznala. Bila sam u krivu što sam se ljutila na pastora koji me nije htio krstiti."

Dok se molila, obuzeo ju je mir. Po prvi puta u svojem životu osjetila je da je Bog blizu.

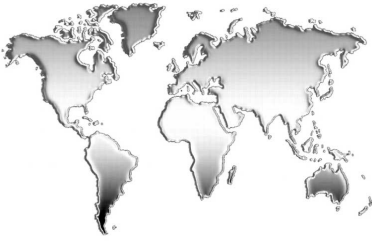
Od tog trenutka život više nije bio isti. "Prije sam uvijek čeznula za prijateljima", rekla je. "Ali sada imam Prijatelja s kojim mogu razgovarati bilo kad i ne trebam Ga tražiti da razgovaramo."

Darovi trinaeste subote ovog tromjesečja pomoći će kršćanskoj školi Zaokski da sagradi svoju vlastitu zgradu na imanju Adventističkog sveučilišta Zaokski. Trenutno škola posuđuje učionice od sveučilišta, a vaši darovi pomoći će učenicima da se sastaju u svojim učionicama.

Povezano s iskustvom

Slike povezane s ovim iskustvom preuzmite s Facebooka:
bit.ly/fb-mq.

Preuzmite misijske poruke i kratke činjenice o Euroazij-
skoj diviziji s: bit.ly/2021-ESD.

30. siječnja 2021.
Ivanov najbolji dan
Rusija

Život se činio savršenim do jednoga dana kad je Ivan imao dvadeset i dvije godine.

Prvo, jako se posvađao sa svojom majkom tijekom posjeta rodnom mjestu izvan Kazana, u Rusiji. Zatim ga je pozvao njegov stanodavac da ga istjera iz stana koji je unajmio u blizini svojeg sveučilišta u Kazanu. Tog je poslijepodneva pao je ispitu na sveučilištu. Kasnije toga dana policija ga je zaustavila dok se vozio natrag do majčine kuće, i otkrio da već ima jednu neplaćenu kaznu za prebrzu vožnju.

“Niste htjeli platiti svoju kaznu”, rekao je policajac. “Sada ćete morati ići na sud.”

Policajac je zaplijenio Ivanovu vozačku dozvolu i rekao mu da vozi iza njega do zgrade suda. Na sudu je policajac sucu objasnio o čemu je riječ. Sudac je strogo obavijestio Ivana da ima dvije mogućnosti: odmah platiti obje kazne, ili otići u zatvor na petnaest dana.

Ivan nije mogao vjerovati kakav je to užasan dan. Kako je sudac govorio, kroz Ivanovu glavu prošle su slike kraja svijeta i Sudnjeg dana. “Ako se sada ne pokajem i ne vratim Bogu, na Sudnjem ću danu završiti na pogrešnoj strani”, razmišljao je.

Ivan nije odrastao u kršćanskom domu, ali je vjerovao u Boga. Njegova je majka krštena u Adventističkoj crkvi sedmoga dana dok je bio tinejdžer, a on je s njom i ostalim adventistima godinu dana pohađao malu skupinu. Ali onda je upisao fakultet i zaboravio na Boga.

Sada je na sudu pronašao novac za plaćanje kazne. Primivši natrag vozačku dozvolu, oprezno se odvezao do majke.

Dan kasnije dobio je visoku temperaturu i ležao je u krevetu tri dana, osjećajući se užasno. Otvorio je Bibliju, a pogled mu je pao na redak u Mateju 6,33: "Tražite stoga najprije Božje kraljevstvo i njegovu pravednost, a sve će vam se ostalo dodati."

Isusove riječi dirnule su njegovo srce. Nikad ih prije nije primijetio. Shvatio je da je svoj studij, pa čak i svoju obitelj, stavljao ispred Boga.

Iako je i dalje imao visoku temperaturu, želio je napustiti kuću kako bi proveo neko mirno vrijeme s Bogom. Odvezao se do mirnog mjesta uz rijeku. Tamo je izlio svoju tugu i duboko osobno pokajanje Bogu.

"Želim Ti se vratiti", molio je. "Želim da mi budeš blizu."

Od tog trenutka Ivan je u svemu stavljao Boga na prvo mjesto. Mnogo se molio. Čitao je Bibliju svakog jutra i večeri. Čitao je *Rane spise* i druge knjige Ellen G. White. Kršten je i postao je vođa crkvene mladeži.

Prije nego što je svoje srce predao Isusu, Ivan je u Kazanu osnovao izuzetno uspješnu teretanu. Gradske vlasti primijetile su njegov rad i pozvale ga da vodi javne treninge tijekom praznika. O njemu su pisali u mjesnim novinama.

Sada je odustao od stare teretane i otvorio novu, koja je radila samo s djecom. Ubrzo je besplatno trenirao dvadesetero djece u javnom parku. Djeca su primijetila da Ivan voli Isusa i počela su postavljati pitanja. Šesnaestogodišnja djevojčica počela je dolaziti u crkvu.

Nakon što je diplomirao za inženjera na sveučilištu, Ivan je osjećao da ga Bog poziva na studij teologije da postane pastor. Preselio se na Adventističko sveučilište Zaokski, gdje je sada student treće godine. Svakog ljeta vraća se u Kazan kako bi trenirao s djecom da budu u dobroj tjelesnoj kondiciji i da budu dobri građani. Organizira društveno korisne radove, poput skupljanja smeća s gradskih ulica.

Ivan nema loše uspomene od tog strašnog dana prije pet godina.

“Bio je to grozan dan”, kaže on. “Ali sada razumijem da je to bio najdivniji dan u mojem životu — jer ga je Bog iskoristio da me spasi.”

Darovi trinaeste subote ovog tromjesečja pomoći će kršćanskoj školi Zaokski da sagradi svoju vlastitu zgradu na imanju Adventističkog sveučilišta Zaokski. Trenutno škola posuđuje učionice od sveučilišta, a vaši darovi će pomoći učenicima da se sastaju u svojim učionicama. Među učenicima internatske škole je i djevojčica koja se pridružila crkvi preko Ivanovog fitnes kluba. Hvala vam što namjeravate priložiti velikodušne darove.

Povezano s iskustvom

Na zemljovidu pronađite Zaski, u Rusiji. Nalazi se južno od Moskve. Pronađite i Kazan.

Slike povezane s ovim iskustvom preuzmite s Facebooka: bit.ly/fb-mq.

Preuzmite misijske poruke i kratke činjenice o Euroazijskoj diviziji s: bit.ly/2021-ESD.

6. veljače 2021.

Nesreća mijenja život

Rusija

Prometna nesreća uništila je Olgin i Romanov odmor na Crnom moru.

Mladi par, oženjen samo tri godine, vozio se između primorskih gradova kad je Roman promašio skretanje. Usporio je i polukružno se okrenuo nasred ceste. Dok se okretao, bijeli mercedes dolazio je autocestom i udario u bok volkswagena. Volkswagen se okretao cijelu vječnost. Napokon je stao. Prozori su bili razbijeni, a vrata zaglavljena. Olga i Roman izašli su kroz razbijeni prozor. Nisu zadobili niti ogrebotinu, ali automobil je bio sav zgužvan.

Roman i Olga pogledali su prema mercedesu. Također je bio zgnječen, ali vozač je bio u redu.

Stigla je policija koja je Romana smatrala odgovornim za nesreću. Roman je zaronio licem u ruke. "Izgubit ćemo nekoliko godina života plaćajući mercedes", rekao je.

U tom trenutku Olga je shvatila da je nesreća imala visoku cijenu. Roman je imao minimalno osiguranje koje nije moglo pokriti troškove skupog automobila. Olga se udaljila od razbijenih automobila i ušla u vinograd uz cestu. Padajući na koljena, molila se: "Molim Te, pomози nam." Otvorila je oči i ustala. Slupani automobili stajali su na cesti.

Drugi vozač, Musa, ozbiljno je razgovarao s Romanom. "Dajte mi sve svoje isprave", rekao je. "Kad mi platite automobil, ja ću vam ih vratiti."

Roman je predao svoju vozačku dozvolu.

Nakon što je policija završila s papirima, netko je došao po Musu. Roman i Olga nisu imali načina da putuju dalje. Dok su čekali vučnu službu, otišli su u vinograd razgovara-

ti. Posljednjih je tjedana u njihovoj vezi bilo napetosti, a sada su im se osjećaji prelijevali.

Olga je shvatila da su bili blizu rastave braka. Par je zamolio jedno drugo i Boga za oprost.

Te su noći Roman i Olga spavali na morskoj obali. Ujutro ih je Musa nazvao i pozvao ih da borave u njegovoj kući. Imao je drugi automobil i vozio ih je sljedećih tjedan dana dok su sređivali osiguranje i ostale pravne papire. Iznenadio se kad je saznao da Roman i Olga ne jedu meso. Iznenade-nje mu je još više poraslo kad je saznao da ne piju alkohol.

“Vi ste čudni ljudi”, rekao je. “Tko ste vi?”

“Mi smo adventisti”, rekla je Olga.

“Nemoj se šaliti”, rekao je. “Vi ste drugi adventisti koje sam upoznao u životu.”

Ispostavilo se da Musa nije kršćanin i da ima dvije žene. Bio je obuzet krivnjom. Rekao im je da je samo nekoliko dana prije nesreće prisilio svoju drugu suprugu na pobačaj.

“Mislim da je nesreća bila Božja kazna”, rekao je.

Volio je mercedes i kupio ga je po posebnoj narudžbi tje-dan dana prije nesreće.

Roman i Olga nazvali su prijatelje kući u Zaokski, u Rusiji, kako bi posudili novac za plaćanje automobila. U roku od tri dana skupili su novac, ali prijatelji su ih neprestano zvali da ponude više novca i da pitaju mogu li pomoći na druge načine.

Musa je čuo te telefonske pozive i zaplakao.

“Ja sam bogat”, rekao je. “Imam mnogo veza. Pomogao sam mnogim ljudima da zarade puno novca. Ali niti jedan od mojih prijatelja me nije nazvao da čuje jesam li dobro nakon nesreće. Siromašni ste i nemate ništa, ali vaši se prija-telji brinu o vama.”

Krajem tjedna novac je vraćen, a Musa je Romanu vratio vozačku dozvolu. Izjavio je da na nekoliko dana treba otići u drugi grad — u isti grad u koji su Roman i Olga putovali u vrijeme nesreće. “Želite li odsjesti sa mnom?” pitao je.

Roman i Olga proveli su sljedeća dva dana u najras-košnijoj kući koju su ikad vidjeli. Poslije su se vlakom vratili za Zaokski.

Sljedeća je godina bila vrlo teška jer su vraćali dug, ali Olga je zahvaljivala Bogu na nesreći. To im je spasilo brak. Dok je zahvaljivala Bogu, na poslu je dobila povišicu, a Roman je dobio novi posao s većom plaćom. Uspjeli su otplatiti dug za samo godinu dana.

“Nikad nismo bili ničega željni”, rekla je. “Bog se brinuo za sve naše potrebe.”

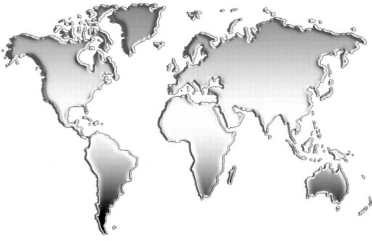
Olga je bila među prvim učenicima koji su pohađali kršćansku školu Zaokski, polazeći prvi razred 1993. godine. Tamo je završila osnovnu školu i srednju školu i diplomirala na Adventističkom sveučilištu Zaokski. Darovi trinaeste subote ovog tromjesečja pomoći će kršćanskoj školi Zaokski da sagradi svoju vlastitu zgradu na imanju Adventističkog sveučilišta Zaokski. Trenutno škola posuđuje učionice od sveučilišta, a vaši darovi pomoći će učenicima da se školuju u vlastitim učionicama.

Povezano s iskustvom

Pogledajte Olgu na Youtubeu: bit.ly/Olga-ESD.

Slike povezane s ovim iskustvom preuzmite s Facebooka: bit.ly/fb-mq.

Preuzmite misijske poruke i kratke činjenice o Euroazijskoj diviziji s: bit.ly/2021-ESD.

13. veljače 2021. Izostajanje iz škole zbog crkve

Rusija

Jedanaestogodišnja Jelena hodala je kući iz škole u Dmitrovgradu, u Rusiji, u subotu poslijepodne, kad se iznenada sjetila da je nekad u subotu išla u crkvu.

Dugo nije razmišljala o crkvi, i nije bila sigurna zašto sada razmišlja o crkvi. Neobična želja navrla joj je u srce da ode u crkvu. Nazvala je majku na mobitel.

“Majko, sjećaš li se da smo subotom išli u crkvu?” rekla je. “Mogu li sada ići tamo?”

“Naravno, možeš ići”, rekla je majka. “Ne moraš pitati.”

Jelena je stigla točno na vrijeme za propovijed. Skliznula je na sjedalo odostraga i slušala. Nakon bogoslužja vidjela je svojeg starog učitelja subotnje škole.

“Dođi opet”, rekao je učitelj.

Jelena se stidljivo nasmiješila. Željela se vratiti.

Jelenini roditelji su se razveli kad je bila mala, ali vodili su je u crkvu do njezine pete godine. Tada su se umorili vidati se u crkvi i prestali su ići u crkvu svi zajedno. Jelena je išla u državnu školu i imala je nastavu šest dana u tjednu, od ponedjeljka do subote.

Čim je škola završila u trinaest sati slijedeće subote, Jelena se odmah vratila u crkvu. Nije razumjela propovijed, ali makar je pokušavala. Voljela je biti u crkvi u koju je išla kao mala djevojčica. Voljela je biti među ostalom djecom u crkvi.

Nakon nekog vremena počela je izostajati s nastave u školi subotom kako bi mogla ranije ići u crkvu. Prošao je mjesec i pozvala je svoju stariju sestru Oksanu da pođe s njom. Oksana, koja je imala trinaest godina, složila se i njih su

dvije pošle zajedno. Kad je majka primijetila da Jelena i Oksana idu u crkvu, i ona je krenula s njima.

Ali onda su se neka crkvena djeca odselila s roditeljima. Druga su djeca prestala ići u crkvu. Tada je i majka prestala ići. Jelena je također prestala dolaziti svake subote.

Član crkve primijetio je Jeleninu odsutnost i zamolio ju je da im pomogne oko ozvučenja. Jelena se složila i sada je morala svake subote doći u crkvu jer su je vjernici crkve trebali. Počela je redovito čitati Bibliju i knjige Ellen G. White. Posebno joj se sviđjela *Velika borba*.

Majka je primijetila da se Jeleni sviđa subotnja škola i da se sprijateljila s odraslima u crkvi. Opet je počela dolaziti u crkvu.

Nakon večere Gospodnje jedne subote, majka se okrenula prema Jeleni s ozbiljnim pitanjem: “Želiš li se krstiti?”

Jelena je već razmišljala o tome i odmah je rekla da želi predati svoje srce Isusu.

Jelena je proučila sve teme za krštenje i bila je krštena. Voda u bazenu za krštenje bila je vrlo hladna, ali kad je izašla iz krstionice ju je preplavila topla radost. Donijela je najbolju odluku u svojem životu. Dala je svoje srce Isusu.

Jelena više nikada nije išla u školu subotom. Majka je napisala pismo ravnatelju tražeći da opravda Jelenu zbog subotnjih izostanaka, kako bi mogla štovati Boga. Škola joj je dala dopuštenje. Ali Jelena je ipak morala nadoknađivati subotnje gradivo i zadaće i borila se za dobre ocjene.

Danas nastava subotom više nije izazov. Nakon te školske godine Jelena je saznala za kršćansku školu Zaokski, adventističku školu s internatom smještenu oko tisuću kilometara od njezinog rodnog grada. Nije si mogla priuštiti plaćanje školarine, ali jedan član crkve ponudio joj je pomoć. Danas ona ima šesnaest godina i ide u jedanaesti razred.

“Sjajno je ovdje učiti”, kaže ona. “Učitelji su ljubazni i pomažu mi u učenju. Jako mi je drago što u subotu nemamo nastavu.”

Darovi trinaeste subote ovog tromjesečja pomoći će kršćanskoj školi Zaokski da sagradi svoju vlastitu zgradu na imanju Adventističkog sveučilišta Zaokski. Trenutno škola koristi učionice sveučilišta, a vaši će darovi pomoći djeci da se sastaju u svojim učionicama. Hvala vam što namjeravate priložiti svoje velikodušne darove. Molimo vas da se molite za djecu koja pohađaju tu školu.

Povezano s iskustvom

Pogledajte Jelenu na Youtubeu: bit.ly/Yelena-ESD.

Slike povezane s ovim iskustvom preuzmite s Facebooka: bit.ly/fb-mq.

Preuzmite misijske poruke i kratke činjenice o Euroazijskoj diviziji s: bit.ly/2021-ESD.

20. veljače 2021.

Subotnja automobilska nesreća

Rusija

Više od svega, šesnaestogodišnja Ana željela je internet u svojem domu u zabačenom selu na ruskom Dalekom istoku. Bila je 2003. godina, a ona nije željela propustiti tu novu pogodnost.

Otac i majka dogovorili su se da će voziti Anu do trgovine kako bi kupili *router* u subotu ujutro. Nisu bili adventisti sedmog dana. Ali Ana se krstila otprilike godinu dana ranije, nakon što je od bake saznala za Isusa. Znala je da nije u redu ići u kupnju subotom, ali toliko je željela internet.

Posljednje čega se sjeća bilo je napuštanje kuće i ulazak u automobil. Baka joj je kasnije ispričala što se dogodilo.

Otac je prekoračio ograničenje brzine dok je vozio skliskom zimskom cestom prema trgovini. Iznenada je automobil skliznuo na suprotnu stranu i kamion ih je udario u izravnom sudaru. Otac i majka umrli su zbog ozljeda, a vozač kamiona zadobio je lom noge. Ana je bila odvezena u bolnicu u komi, a liječnik je predviđao da neće preživjeti. Baka je postila i molila se, a zamolila je i ostale vjernike crkve da joj se pridruže. Na iznenađenje liječnika, Ana se za tri dana probudila iz kome i brzo se oporavila. Za dva mjeseca vratila se u školu i s ostatkom razreda završila deseti razred.

Baka se preselila k Ani u njezinu obiteljsku kuću u selu Novošahtinsk, u primorskom kraju, pružajući joj tjelesnu i duhovnu podršku. Ali Ana je utonula u mračnu tugu. Osjećala je silnu krivnju zbog smrti svojih roditelja. Nije krivila Boga. Znala je da On ne uzrokuje smrt. Ali znala i to da je pogrešno ići u kupnju subotom. Poželjela je da je rekla roditeljima da ostanu kod kuće. Mogli su pričekati da prođe su-

bota i da se onda povežu na internet. Krivila je sebe za njihovu smrt.

Mračna krivnja slijedila je Anu kad se preselila u lučki grad Vladivostok kako bi se upisala na fakultet. Išla je u jedinu adventističku crkvu u gradu, ali nije išla svake subote. Išla je tek toliko kako bi baku učinila sretnom. Znala je da ne živi pobožno, a krivnja joj se produbila.

Baka se molila za Anu i zvala ju je telefonom svaki dan.

“Jesi li čitala Bibliju danas?” pitala bi baka nježno.

Kad bi Ana rekla da jest, baka bi se raspitivala o onome što je pročitala.

“Jesi li se molila danas?” pitala bi baka. “Nemoj se zaboraviti moliti.”

Baka je zamolila Anu da joj kaže za svoje borbe i molila se za nju preko telefona.

Na sveučilištu je Ana upoznala adventističkog učitelja koji joj je pomagao u domaćim zadaćama. Učitelj se također molio za nju i tražio od crkve da se moli za nju.

Ana se sjetila vlastitog krštenja i molila se za oprost.

“Vidim da moj život nije u redu”, ispovijedala se Bogu. “Vidim da živim u tami. Život bez Tebe je besmislen. Pomozi mi da steknem dobre prijatelje u crkvi. Daj mi prijateljsku nastrojenost. Nauči me da budem druželjubljava. Pomozi mi da se sjetim moliti i čitati Bibliju.”

Ana je počela redovito razgovarati s Bogom. Pročitala je knjigu Ellen G. White, *Velika borba*, koju joj je baka ranije dala. Vidjela je nevolje koje su doživjeli Martin Luther i drugi reformatori, i shvatila je da Bog oprašta i najgorim grešnicima. Odustala je od svojih loših navika.

Ana je počela nazivati baku svaki dan, umjesto da je čekala da je ona nazove.

Njezina je vjera rasla i ona je svake subote radosno odlazila u crkvu tražiti Boga. Shvatila je da joj je Bog oprostio grijeha i da je neće podsjećati na njih. Golema težina podignuta je s njezinog srca.

Danas Ana ima trideset i dvije godine i radi kao sveučilišna nastavnica. Također je voditeljica izvidača i služi kao tajnica crkve. Ona nema pojma zašto se nesreća dogodila, ali više je to ne brine.

“Mnogi su mi ljudi rekli da ja nisam kriva, ali mislim da se stvari ne događaju slučajno”, kaže ona. “Čak i da je nesreća slučajna, ostaje činjenica da se dogodila u subotu. I danas ponekad razmišljam o onome što je moglo biti. Ali činjenica je da se nesreća dogodila i promijenila mi život. Imala sam jedan život prije nesreće, a drugi život nakon nje.”

Ana je zahvalna na bakinim molitvama i molitvama ostalih vjernika crkve. Ona zna da su joj pomogle promijeniti život.

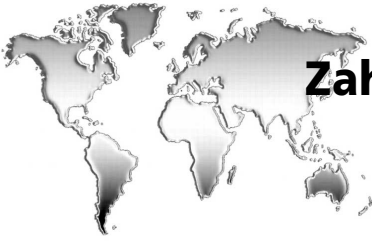
“Razumijem da su se mnogi moji problemi riješili jer se crkva molila za mene”, kaže. “Bez Boga ništa ne vrijedi u životu.”

Darovi trinaeste subote prije tri godine pomogli su u izgradnji nove zgrade za Aninu crkvu u Vladivostoku. Hvala vam što svojim darovima i molitvama podupirete adventističku crkvu u Vladivostoku.

Povezano s iskustvom

Slike povezane s ovim iskustvom preuzmite s Facebooka: bit.ly/fb-mq.

Preuzmite misijske poruke i kratke činjenice o Euroazijskoj diviziji s: bit.ly/2021-ESD.

27. veljače 2021.

Zahvala Bogu na stolu

(Naziv države je skriven)

Sedmogodišnja Dinara slučajno je naljutila majku tijekom večere. Dinara je podigla pogled sa svojeg tanjura s makaronima i prženim lukom i klimnula prema drvenom stolu ispod tanjura.

“Mama, jesi li znala da nam je Bog dao ovaj stol?” pitala je.

Majka je bila iznenađena.

“O čemu ti pričaš?” rekla je. “To je potpuna glupost! Tvoj otac je vrijedno radio i kupio stol u trgovini. Prestani se ponašati poput blesave djevojčice.”

Dinara je ustrajala.

“Ne, rekli su mi da je to Bog dao”, rekla je.

“Tko ti je to rekao?” pitala je majka, koja poput mnogih ljudi u svojoj zemlji nije bila kršćanka. “Gdje i kada si čula da nam je Bog dao ovaj stol?”

Dinara je objasnila da su ona i ostali učenici prvog razreda učili o dobroti u svojoj školi. Učiteljica, koja je bila adventistica sedmoga dana, govorila je djeci o Bogu.

“Sve što imate u svojoj kući, od Boga je”, rekla je učiteljica. “Trebali biste biti zahvalni.”

Dinara je mislila da pomaže dijeleći to novo znanje s majkom. Ali majka je bila bijesna i prekorila je djevojčicu zbog toga što ne poštuje oca koji se trudio kupiti stol.

“Sutra ću poći u školu kako bih saznala zašto djecu uče o Bogu”, rekla je.

Majka je sutradan podigla oluju u školi, a uključila je i druge roditelje. Ravnatelj škole obećao je da više nitko neće spominjati Boga u učionici.

Pobuna je ostavila dubok dojam na Dinaru. Iako u školi više nije čula za Boga, često je razmišljala o Njemu.

Prošlo je devet godina. Obitelj je kupila novi dom kad je Dinara imala šesnaest godina, a u kući je pronašla otrcanu dječju Bibliju. Svjetloplavoj knjizi nedostajala je polovice stranica, ali Dinara je s velikim zanimanjem pročitala ono što je preostalo. Nije razumjela puno toga što je pročitala, ali shvaćala je da je riječ o Bogu. Žudila je pročitati cijelu Bibliju.

Prošle su još tri godine. Dinara je u adventističkoj školi počela učiti engleski jezik, a učitelj je pozvao nju i ostale učenike na subotnji sastanak.

“Ako želiš, dođi na naš sastanak sljedeće subote”, rekao je učitelj.

Dinara je otišla na sastanak. Bilo je zanimljivo. Ljudi su se molili, razgovarali o Bibliji i pjevali pjesme. Nekoliko stranica prisustvovalo je sastanku, a ona je s njima vježbala engleski jezik.

Dinara je neko vrijeme išla na sastanke svake subote. Za to vrijeme udala se za muškarca koji je vjerovao da je sedmi dan subota, i rado je išao s njom na bogoslužja kad nije radio. Ali Dinara se osjećala sve neugodnije. Dok je sjedila na bogoslužju jedne subote, misao joj je proletjela glavom.

“Jesam li postupila ispravno?” pomislila je. “Što ja radim ovdje? Moji rođaci nisu kršćani.”

Prestala je ići u crkvu. Htjela je ići, ali se bojala.

Vidjevši neprekidnu borbu, njezin suprug Nikolaj pitao ju je zašto ne prisustvuje subotnjim bogoslužjima. Dinara je objasnila svoju zbunjenost.

“Moji roditelji vjeruju da nema drugog Boga osim njihovog Boga”, rekla je.

“Zašto si uplašena?” rekao je Nikolaj. “Bog je samo jedan. Nema razloga za strah.”

Dinara je rekla kako njezin narod smije čitati samo svoju tradicionalnu svetu knjigu, ali ona je imala želju čitati Bibliju.

Nikolaj joj je pokazao da tradicionalna sveta knjiga i Biblija imaju sličnosti.

Tada je Dinara rekla kako se brine jer svi njezini bogoslužbuju u svojoj tradicionalnoj bogomolji, ali ona je imala želju da ode u adventističku crkvu.

“To nije problem”, rekao je Nikolaj. “Možeš ići na oboje. Slobodno idi na bogoslužja s adventistima. Neka te ništa ne sprečava u tome.”

Dinara je nastavila ići na bogoslužja s adventistima i predala je svoje srce Bogu.

Danas je sretna što može čitati Bibliju kad god poželi. Zahvaljuje Bogu na Bibliji i na svemu u svojem domu.

“Stalno izgovaram riječi zahvalnosti”, kaže ona. “Od trenutka kad se probudim pa do spavanja zahvaljujem Bogu na životu, na hrani, pa čak i na stolu. Sve dobro dolazi od Boga!”

Zahvaljujemo što svojim molitvama i darovima podržavate obrazovanje adventista sedmog dana u Euroazijskoj diviziji.

Povezano s iskustvom

Dinara je pseudonim. Ona živi u državi koju nismo spomenuli po nazivu zbog regionalnih osjetljivosti, uključujući osjetljivost na kršćanstvo.

Preuzmite misijske poruke i kratke činjenice o Euroazijskoj diviziji s: bit.ly/2021-ESD.

3. ožujka 2021.

Sport mijenja živote

Kirgistan

Jesús je umalo umro tijekom složene operacije ramena zbog sportske ozljede. Nakon operacije, osjetio je snažnu želju da učini nešto posebno za Boga.

Ali što?

Jesús je odlučio zahvaliti Bogu radeći mjesec dana kao literarni evanđelist, nakon što je diplomirao na Sveučilištu River Plate u Argentini.

Svu zaradu od prodaje knjiga davao je Crkvi adventista sedmog dana.

Tijekom svoje posljednje godine studija, Jesúsu je bilo izazovno sudjelovati u gimnastici. Njegovo je rame krivo zarastalo. Učitelji su ga upozorili da neće diplomirati tjelesni odgoj ako ne bude mogao ispuniti sve uvjete.

Liječnik mu je savjetovao da promijeni studij.

“Ako nastavite sudjelovati u gimnastici, vaše će se rame samo pogoršati”, rekao je liječnik.

Jesús nije želio promijeniti svoj glavni predmet jer je bio tako blizu diplome. Osim toga, nije imao novca za promjenu smjera i ostanak na sveučilištu još nekoliko godina.

Dok je Jesús razmišljao o budućnosti, prijatelj Marcos ga je pitao što namjerava raditi nakon završetka studija.

Jesús mu je rekao o svojoj zamisli da mjesec dana radi kao literarni evanđelist i da svu svoju zaradu preda Adventističkoj crkvi.

Markosu se svidjela takva zamisao, ali on je imao na pameti nešto drugo.

“Zašto ne odeš u Kirgistan?” upitao je.

Marcos je godinu dana radio kao volonter u adventističkoj školi u Kirgistanu.

Jesús nikada nije razmišljao o putovanju preko pola svijeta, ali prijedlog mu se svidio. Molio se za to i obećao je Bogu da će otići u Kirgistan ako te godine diplomira.

Kad je došlo vrijeme za polaganje završnog ispita iz gimnastike, Jesús se molio za pomoć kako bi izveo sve naizgled nemoguće vježbe. Na njegovo iznenađenje, uspio je uspješno odraditi sve vježbe.

Nakon toga je liječnik pregledao Jesúsovo rame i izrazio iznenađenje. Stara je rana potpuno zarasla. Bilo je to pravo čudo.

Jesús je diplomirao i odletio u Kirgistan mjesec dana kasnije.

Stigavši u adventističku školu u Tokmoku, Jesús je bio zadužen za nastavu tjelesnog odgoja i postavljen je za trenera poslijepodnevnog nogometnog sata koji se održavao zbog susjedske djece. Sat nogometa održavao se u novoj školskoj dvorani izgrađenoj uz pomoć darova trinaeste subote 2017. godine.

Ali to nije kraj priče. Dok su se Jesús i djeca igrali zajedno, Jesús je primijetio velike promjene u njihovom ponašanju. Dječaci su se često svađali i tukli, ali su prestali kad im je Jesús rekao: “Mi smo braća i sestre. Ne trebamo se tući.”

Nakon što je vidio neke dječake kako piju alkohol, savjetovao ih je da prestanu.

“To je loše za vaše tijelo”, rekao je.

Dječaci su prestali piti.

Jesúsu je drago što je godinu dana svojeg života proveo volontirajući u Kirgistanu.

“Vidim veliku promjenu kod svojih učenika”, svjedoči on. “Takoder, nikada nismo izgubili utakmicu protiv druge škole!”

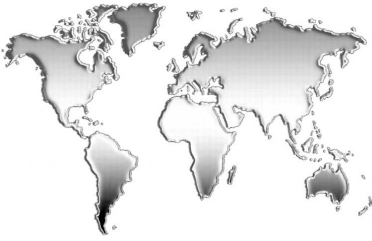
Dio darova trinaeste subote prije tri godine pomogao je izgraditi gimnastičku dvoranu u adventističkoj školi u Tokmoku, u Kirgistanu. Hvala vam što podržavate adventističko obrazovanje u Kirgistanu i drugdje u Euroazijskoj diviziji.

Povezano s iskustvom

Čitajte Jesús kao: Hesus

Slike povezane s ovim iskustvom preuzmite s Facebooka:
bit.ly/fb-mq.

Preuzmite misijske poruke i kratke činjenice o Euroazij-
skoj diviziji s: bit.ly/2021-ESD.

13. ožujka 2021. Knjiga i škola Kirgistan

Tatjana se zaustavila u prodavaonici rabljenih knjiga na putu kući s posla u adventističkoj školi u Tokmoku, u Kirgistanu.

Započela je s predavanjem ruskog jezika i književnosti u školi, nakon što je od ravnatelja neočekivano dobila ponudu za posao.

Dok je Tatjana plaćala nekoliko knjiga, prodavačica joj je pružila još jednu knjigu.

“Izvolite,” rekla je. “Ovu knjigu možete dobiti na poklon.”

Tatjana nije namjeravala odbiti besplatnu knjigu. Uzela je knjigu, platila ostale, i sve ih stavila u torbicu. Kod kuće je znatizeljno pregledala besplatnu knjigu. Zvala se *Velika borba*. Nikad nije čula za autoricu Ellen G. White. Listala je stranice i vidjela podatke za kontakt s čovjekom po imenu Pavel Noskov, otisnute na posljednjoj stranici. Na njezino iznenađenje, adresa je bila u istoj stambenoj zgradi u kojoj je ona živjela.

Dok je sljedećih nekoliko dana razmišljala o tome kako je Pavel njezin susjed, primijetila je da se učiteljica u školi preziva kao i Pavel. Tatjana je knjigu odnijela u školu i pokazala učiteljici Arini.

“Jeste li vi Pavelova supruga?” pitala je.

“Da”, rekla je Arina. “Pavel je moj suprug.”

Tatjana je saznala da je to obitelj adventista sedmog dana i da svake subote idu u crkvu. Arina je pozvala Tatjanu i njezinog odraslog sina Andreja da razgovaraju s njom i njezinim suprugom Pavelom. Tijekom jednog od njihovih sastanaka, Pavel je rekao Tatjani da adventisti na Ellen G.

White gledaju kao na voljenu autoricu i proročicu. Izazvana, Tatjana je s velikim zanimanjem pročitala *Veliku borbu*.

Tatjana i Andrej počeli su pohađati malu skupinu za proučavanje Biblije koja se sastajala jednom tjedno u domu Pavela i Arine. Kad se Pavelova majka razboljela i kad je bilo potrebno novo mjesto za malu skupinu, Tatjana je otvorila svoj dom za proučavanje Biblije.

Samo nekoliko tjedana kasnije izbila je duhovna kriza. I Tatjana i Andrej su snažno osjećali da moraju donijeti odluku da postanu adventisti, ili da se prestanu družiti s adventistima. Rekli su Pavelu da ne znaju što učiniti.

“Samo te Bog može spasiti od ove krize”, rekao je Pavel.

Tatjana i Pavel su se molili i odlučili su prisustvovati prvom bogoslužju u subotu. Iskustvo u crkvi bilo je drukčije od ičega što su doživjeli. Vjernici crkve bili su srdačni i gostoljubivi. Bili su presretni što su vidjeli posjetitelje i ponašali su se prema njima kao prema davno izgubljenim prijateljima. Tatjana i Andrej su se osjećali kao kod kuće.

Tatjana i Andrej kršteni su zajedno 6. travnja 2019. godine.

Tatjana smatra da je adventistička škola zaslužna jer je njezinog sina i nju dovela do Boga.

“Zahvaljujem ovoj školi”, kaže ona. “Da nisam došla ovamo raditi, ne bih se zaustavila u knjižari na putu kući i saznala da je jedan od susjeda u mojoj zgradi adventist. Ne bih znala za Adventističku crkvu. Bog je usmjerio naš put.”

Dio darova trinaeste subote prije tri godine pomogao je izgraditi gimnastičku dvoranu u školi koju je osnovala Crkva adventista sedmog dana u Tokmoku, u Kirgistanu. Hvala vam što podržavate adventističko obrazovanje u Kirgistanu i drugdje u Euroazijskoj diviziji.

Povezano s iskustvom

Slike povezane s ovim iskustvom preuzmite s Facebooka: bit.ly/fb-mq.

Preuzmite misijske poruke i kratke činjenice iz Euroazijske divizije s: bit.ly/2021-ESD.

20. ožujka 2021.

Budalasti prvašić

Ukrajina

Učiteljica Ljudmila nije bila sigurna što učiniti sa šestogodišnjim Matvejem u prvom razredu u adventističkoj školi u Buči, u Ukrajini. Kad je tijekom sata ukrajinskog jezika imao pitanje, nije sjedio mirno i dizao ruku poput ostale djece. Umjesto toga, ustajao je.

“Gdje bih trebao pisati?” vikao je.

Tijekom matematike, također nije sjedio mirno i dizao ruku.

“Na kojoj smo stranici u udžbeniku?” vikao bi.

Ljudmila je pokušala objasniti Matveju da treba mirno sjediti i podići ruku kad bude imao pitanje. Ali činilo se da nije razumio. Njegova vika remetila je nastavu.

Učenici prvih razreda brzo su se sprijateljili. Ali Matvej je imao problem sa sklapanjem prijateljstava. Kad nije zane-marivao drugu djecu, svađao se s njima. Ako mu se nije svi-djelo nešto što su rekli, gurnuo ih je ili udario.

Ljudmila nije bila sigurna što učiniti s Matvejem. Ovo joj je bio prvi nastavnički posao nakon završetka fakulteta. Željela je pomoći dječaku kako da uči i kako da stekne prijate-lje. Trudila se sate učiniti zanimljivijima. Pokušala je razgo-varati s Matvejem. Ništa nije pomoglo. Nije mogla učiniti ništa. Vrativši se jednog dana iz škole, samo nekoliko tjedana od početka školske godine, obratila se Bogu u molitvi.

“Bože, molim Te za strpljivost i mudrost da pronađem na-čin za rad s ovim djetetom”, molila je.

Ujutro se ponovno molila.

“Bože, molim Te, vodi me dok podučavam danas”, rekla je. “Pokaži mi kako raditi s Matvejem i kako ga podučavati. Pomozi mi da budem dobra učiteljica svoj djeci.”

Ljudmila se molila za Matveja svako jutro i svaku večer šest tjedana. Jednog je dana primijetila veliku promjenu u učionici. Matvej nije ustajao i vikom ispitivao. Umjesto toga, mirno je sjedio i podigao ruku. Prestao je podcjenjivati, gurati ili udarati ostalu djecu. Umjesto toga, obratio im se ljubavno.

Kad je vidio da je jedan od dječaka izgubio olovku i nije mogao rješavati školske zadatke, Matvej je ponudio: “Evo, uzmi moju.”

Ljudmilino srce bilo je dirnuto. Matvej je imao samo jednu olovku i poklonio ju je. Drugi je dječak vidio da Matvej treba olovku i dao mu jednu od svojih.

Matvej je počeo sklapati prijateljstva. Svidio se djeci. Bio je drag i darežljiv. Bio je spreman podijeliti sve što je imao.

Za Ljudmilu je to bila velika pouka.

“Shvatila sam da smo Božja djeca”, kaže ona. “Bog pokazuje takvu strpljivost i ljubav prema nama. Bog čitav naš život radi na pročišćavanju naših karaktera. Učinio je čudo u mojem životu. Nikad nisam pomislila da bi mogao tako brzo promijeniti Matveja.”

Dodala je: “Shvatila sam da, kad činimo sve što možemo, Bog čini ono što je za nas nemoguće.”

Dio darova trinaeste subote u ovom tromjesečju pomoći će Ljudmilinoj školi da izgradi vlastitu zgradu. Trenutno škola posuđuje učionice od sveučilišta, a vaši će darovi pomoći učenicima da se sastaju u svojim učionicama. Hvala vam što namjeravate dati vaše velikodušne darove.

Povezano s iskustvom

Ime Matvej znači Matej. Ime dječaka je promijenjeno kako bi se zaštitila njegova privatnost.

Slike povezane s ovim iskustvom preuzmite s Facebooka: bit.ly/fb-mq.

Preuzmite misijske poruke i kratke činjenice iz Euroazijske divizije s: bit.ly/2021-ESD.

27. ožujka 2021.
Nauči nas moliti
Ukrajina

Jednom tjedno učiteljica Natalija okupljala je učenike devetih razreda u krug u učionici na posebnu molitvu.

“Viktorija, ti započni molitvu”, rekla je jednog jutra.

Petnaestogodišnja Viktorija gledala je učiteljicu velikim okruglim, uplašenim očima.

“Kako?” pitala je. “Kako da se molim?”

“Počni ovako”, rekla je učiteljica: “Dragi Bože.”

“Tako bih trebala započeti?” pitala je dalje Viktorija.

“Da, reci to”, rekla je učiteljica.

“Što dalje?” pitala je opet.

“Zamoli Boga da nas blagoslovi kao što si upravo pročitala u priči”, rekla je učiteljica.

Viktorija je upravo pročitala priču o tome kako sunce izlazi svaki dan i obasjava sve ljude, dobre i zle. Priča je rekla da Isus svaki dan sja svojom ljubavlju na sve, a kršćani bi također trebali biti svjetlo svim ljudima svakog dana.

“Dragi Bože”, rekla je Viktorija. “Pomozi nam da budemo dobri učenici. Pomozi nam da budemo svjetlo.”

Viktorija nije bila jedino dijete koje se bojalo moliti naglas u devetom razredu adventističke škole u Buči, u Ukrajini. Četvero od sedmero djece u razredu dolazilo je iz adventističkih obitelji. Viktorija i još dvije osobe koje nisu iz adventističkih obitelji nisu bile navikle moliti. Učiteljica je željela da se pomole i sami iskuse snagu molitve.

Nakon što se prvi put pomolila, Viktorija se nije bojala ponovno moliti. Ali njezin se najbolji prijatelj Ruslan odbio moliti.

“Bojim se moliti”, rekao je Ruslan. “Ne mogu se moliti pred svima.”

Učiteljica se na poseban način molila za Ruslana.

Tada se Viktorija razboljela od upale uha. Cijeli mjesec nije dolazila u školu.

Svi su učenici bili zabrinuti zbog nje. Učiteljica je bila zabrinuta. Ruslan je bio posebno zabrinut. Učiteljica je odlučila svaki dan imati posebnu molitvu za Viktoriju. Svi su se molili za nju, osim Ruslana.

Jednoga je jutra učiteljica najavila kako će Viktorija sutradan operirati uho. Pozvala je učenike da stanu u krug za molitvu. "Tko se želi moliti za Viktoriju?" pitala je.

"Ja se želim moliti!" rekao je Ruslan.

Svi su bili iznenađeni. Ruslan je također bio iznenađen. "Što sam to rekao?" upitao je.

Djeca su prignula glave i zatvorila oči. "Dragi Isuse", rekao je Ruslan. "Blagoslovi operaciju kojoj će Viktorija biti izložena. Pomozi joj da ne izgubi sluh. Izliječi je i pomoz joj da se vrati u naš razred. Amen."

Operacija je uspjela. Nekoliko tjedana kasnije Viktorija se vratila u školu.

"Bog čuje sve naše molitve, posebno molitve djece koja se boje", rekla je učiteljica Natalija u razgovoru. "Ne bismo se trebali bojati otvoriti srce Bogu. Možemo se moliti bilo gdje i bilo kada, a Bog će odgovoriti na načine koje ne možemo niti zamisliti."

Darovi trinaeste subote u ovom tromjesečju pomoći će školi učiteljice Natalije da izgradi vlastitu školsku zgradu u Buči u Ukrajini. Trenutno škola posuđuje učionice adventističkog koledža, a vaš dar pomoći će djeci da se nađu u vlastitim učionicama.

Zahvaljujemo na vašem današnjem velikodušnom daru za naša dva misijska projekta: adventističku školu u Buči, u Ukrajini i adventističku školu Zaokski, u Rusiji.

Dio darova trinaeste subote u ovom tromjesečju pomoći će Natalijinoj školi da izgradi vlastitu školsku zgradu. Trenutno škola posuđuje učionice od adventističkog sveučilišta,

a vaši će darovi pomoći učenicima da se sastaju u vlastitim učionicama. Hvala vam!

Povezano s iskustvom

Imena učenika promijenjena su kako bi se zaštitila njihova privatnost.

Prije ili nakon iskustva prikažite na zidu zemljovid kako biste pokazali Rusiju i Ukrajinu, koje će dobiti darove trinaeste subote. Ukratko objasnite kako će svako mjesto imati koristi od darova.

Pogledajte Nataliju na Youtubeu: it.ly/Natalya-ESD.

Slike povezane s ovim iskustvom preuzmite s Facebooka: bit.ly/fb-mq.

Preuzmite misijske poruke i kratke činjenice iz Euroazijske divizije s: bit.ly/2021-ESD.

Zanimljivosti o Kirgistanu

- ◆ Kirgistanska misija dio je Južne unije misija Euroazijske divizije. Ima jedanaest crkava i dvanaest skupina i članstvo od 664 ljudi. Sa 6.457.000 stanovnika, jedan je adventist na svakih 9.724 ljudi.
- ◆ Oko 90% stanovništva Kirgistana čine muslimani, a Kirgistanska misija ima službu za adventističko-muslimanske odnose.
- ◆ Kirgistan je planinska zemlja u Srednjoj Aziji. Graniči s Kazahstanom, Tadžikistanom, Uzbekistanom i Kinom.
- ◆ Većinu njegove povijesti Kirgistan su naseljavali razni klanovi i plemena, iako su ga povremeno zauzimale strane sile. Godine 1991., nakon raspada Sovjetskog Saveza, uspostavio se kao neovisna država.
- ◆ Glavni grad Kirgistana je Biskek, nekadašnji Pišpek (tijekom godina sovjetske vlasti preimenovan u Frunze), a nalazi se u blizini sjeverne granice, gdje je izvorno bila tvrđava izgrađena za nadzor karavanskih putova u zemlju. Trenutno ima više od milijun stanovnika.
- ◆ Zastava Kirgistana ima žuto sunce na crvenoj podlozi. Četrdeset sunčevih zraka predstavlja četrdeset plemena ujedinenih pod junakom iz devetog stoljeća, Manasom, kako bi se borili protiv napadača Ujgura. Dijagonalne pruge u središtu sunca predstavljaju krunu jurte, tradicionalne nastambe nomada iz srednjoazijskih stepa.
- ◆ Kirgistan je bio važno raskrižje na Putu svile — mreži trgovačkih putova koji su dvije tisuće godina povezivali Istok sa Zapadom. Ime mu je poteklo od isplative trgovine kineskom svilom.
- ◆ Tian Šan (Nebeske planine) je planinsko područje u Srednjoj Aziji koje se sastoji od niza planinskih lanaca. Osamdeset posto Kirgistana leži unutar Tian Šana, a njegova dva najviša vrha nalaze se na granicama Kirgistana. Najviši, na 7.439 metara, je Jengiš Čokusu (Vrh pobjede) na granici s Kinom. Drugi po visini, sa svojih 7.010 metara,

je Khan Tengri (Gospodar duhova), na kazahstanskoj granici.

- ◆ Najveća etnička skupina u državi (73,3%) su Kirgizi. Povijesno nomadski, Kirgizi su se kretali sa svojim stadima ovaca, konja i jakova, živeći u prijenosnim okruglim šatorima zvanima jurte. Većina kirgiških stočara i dalje su polunomadi koji tijekom ljeta vode svoja stada u planine.
- ◆ Jahanje je i dalje važno u kirgiškoj kulturi, i mnoge tradicionalne igre i nacionalni sportovi to pokazuju. Konjske utrke su, naravno, vrlo popularne, posebno utrke na duge staze. Nekoliko drugih igara uključuje: ulak tartiš, omiljen u Srednjoj Aziji i poznat pod raznim imenima; nalikuje kombinaciji pola i ragbija u kojem dvije momčadi igrača na konjima pokušavaju premjestiti trup teleta ili jarca u gol suprotne ekipe. Jumbi atmai, u kojem natjecatelji, dok su u galopu, pucaju i pokušavaju prekinuti žicu koja drži metalnu polugu. Oodarysh uključuje jahače u hrvanju, od kojih svaki pokušava baciti drugog s konja. Tjin Emei, u kojem jahači u galopu pokušavaju podići novčić sa zemlje.
- ◆ Sokolarstvo je tradicionalna zabava u Srednjoj Aziji, posebno lov s orlovima. Kirgisko ime za zlatnog orla je *bürküt*, a držač orla je *bürküčü*.
- ◆ Još jedan pokazatelj koliko su konji važni za kirgišku kulturu je popularnost napitka Kumis, fermentiranog pića tradicionalno spravljenog od kobiljeg mlijeka.

Zanimljivosti o Rusiji

- ◆ Rusku Federaciju čini Zapadnoruska unija konferencija sa sedam konferencija: Istočnoruska unija misija, s tri misije; Kavkaska unija misija, s dvije konferencije i misijom; i Dalekoistočna unija crkvenih misija.
- ◆ U Rusiji postoji 640 crkava i 719 skupina, sa 42.466 članova. Sa 154.842.000 stanovnika, na svakog člana crkve dolazi 3.646 ljudi.

- ◆ Adventizam u Rusiji započeo je kao laički misionarski pokret njemačkih kolonista koji su emigrirali iz Rusije u Ameriku 1870-ih. Nakon što su se preobratili na adventizam, počeli su svojim prijateljima i obiteljima u Rusiji slati adventističke tiskovine na njemačkom jeziku.
- ◆ U čistkama ranih 1930-ih mnogi adventistički propovjednici i članovi crkava u Rusiji bili su uhićeni i prognani, a najčešće protiv njih nisu podnesene stvarne optužbe. Preostalim propovjednicima uskraćena su puna građanska prava i nisu imali pravo na obroke hrane, a njihovoj djeci nije dopušteno da idu u škole. Uz to, propovjednici su morali plaćati poseban “profesionalni porez”, koji je nerijetko premašivao njihove prihode, čime su ih prisiljavali da napuste posao.
- ◆ Ruska Federacija je najveća zemlja na svijetu: s oko sedamnaest milijuna km² i pokriva gotovo jednu desetinu kopnene površine Zemlje.
- ◆ Rusija obuhvaća jedanaest vremenskih zona.
- ◆ Rusija je utrla put putovanjima u svemir. Iako su Sjedinjene Američke Države 1969. godine bile prva zemlja koja je spustila čovjeka na Mjesec, Sovjeti su lansirali prvi satelit u orbitu 1957. godine i napravili prvo putovanje čovjeka u svemir 1961. Ostala postignuća uključuju prvu šetnju svemirom, prve letjelice koje su sletjele na Mjesec, Veneru i Mars, te lansiranje prvih svemirskih stanica.
- ◆ Matrjoška (ili babuška) je ruska lutka koju čini niz drvenih figura koje se mogu rastaviti da bi se otkrio sličan, ali manji lik u svakoj, s ukupno šest ili više njih. Oblik lutke obično je glatko cilindričan, a sav ukras je naslikan rukom, često vrlo složen. Najčešća tema su seoske djevojke u tradicionalnim nošnjama, ali može biti i bilo što drugo, uključujući političare i likove iz bajki.
- ◆ Tradicionalna ruska kuhinja je raznolika, jer odražava golemo područje zemlje, a izvorno se temelji na krepkoj prehrani namijenjenoj ljudima koji rade vani u surovim klimatskim uvjetima, s puno bjelančevina mesnog podri-

jetla te ugljikohidratima iz različitih žitarica, uključujući raž, ječam i pšenicu. Prevladavaju juhe i variva od povrća, mesa i ribe. Posljednjih stoljeća profinjenije kulinarske tehnike i uvoz hrane iz inozemstva kreativno su se uklopili u rusku kuhinju.

- ◆ *Blini* su ruske i ukrajinske palačinke koje se tradicionalno prave od pšeničnog ili povremeno heljadinog brašna, a poslužuju se s vrhnjem, maslacem, kavijarom ili konzerviranim voćem. Prvobitno su se radile od dizanog tijesta, ali sada su to obične tanke beskvasne palačinke.
- ◆ Tijekom dvadesetog stoljeća, posebno tijekom godina Sovjetskog Saveza, Rusija je stvorila međunarodno poznate baletne zvijezde, uključujući Anu Pavlovu, Vaslava Nijinskog, Maju Plisetsku, Rudolfa Nurejeva i Mihaila Barišnikova.
- ◆ Ruske pisce Lava Tolstoja i Fjodora Dostojevskog mnogi književni kritičari smatraju najvećim romanopiscima svih vremena.
- ◆ Godine 1885. car Aleksandar III. naručio je od Petra Carla Fabergéa, zlatara u Sankt Peterburgu, da načini jaje s draguljima koje će darovati kao uskrсни poklon svojoj supruzi Mariji. Jaje je izrađeno od zlata, s bijelom emajliranom "ljuskom" koja se otvarala da pokaže žuto žumance. Žumance se pak otvorilo da bi se otkrila slična kokoš, a unutra je bila replika carske krune, izrađene od dijamenta. Maria ga je toliko voljela da je Aleksandar imenovao Fabergéa službenim carskim zlatarom. Svake godine stvorio je novo i složenije jaje za Mariju, a nakon Aleksandrovo smrti 1894. godine, njegov sin Nikola II. nastavio je tradiciju, naručujući jedno za majku Mariju i jedno za suprugu Aleksandru. Ukupno su napravljena 52 carska jaja, od kojih je 46 još uvijek sačuvano.
- ◆ Bajkalsko jezero u Sibiru najveće je jezero na svijetu po svojem volumenu; s 23.615 kubičnih kilometara vode čini gotovo četvrtinu svježih površinske vode. Na najvećoj dubini

doseže 1.642 metara, što ga čini i najdubljim jezerom na svijetu.

- ◆ Narodni ples važan je dio ruske kulture, a jedan od najdramatičnijih je ples čučnjeva, koji obično izvode muškarci. Muškarci čuče, uspravnih trupova, a zatim naizmjenice izbacuju noge ravno ispred sebe. Glazba je obično vrlo brza, a izvođači moraju imati vrlo jake noge i izvrsnu ravnotežu.
- ◆ Između devetog i jedanaestog stoljeća dijelove današnje Rusije osvojili su i naselili Vikinzi, poznati u tom dijelu svijeta kao Varjazi.

Zanimljivosti o Ukrajini

- ◆ Ukrajina ima dugu kršćansku povijest. Godine 988. kijevski princ Vladimir, poznat kao Vladimir Veliki, dogovorio je brak s Anom, sestrom bizantskog cara Bazilija II., i prešao na istočno pravoslavno kršćanstvo. Uništio je mnoga poganska svetišta i osnovao niz kršćanskih crkava.
- ◆ Oko 72% ukrajinskog stanovništva izjašnjava se religiozno. Od toga je 67% istočno-pravoslavnih, 9% grkokatoličkih, 1% rimokatoličkih, 2% protestantskih i 8% neodređenih kršćana. Ostatak nije povezan s tim religijama ili je dio malenih manjinskih židovskih, budističkih, hinduističkih i poganskih štovatelja.
- ◆ Adventističku poruku prvi su put na tom području propovijedali na crnomorskoj obali, na Krimu i Kavkazu, njemački misionari Perka i Kandad. Nakon krštenja 1886. godine u selu Berdibulat, osnovana je prva mjesna adventistička crkva sa sedamnaest vjernika.
- ◆ Pravoslavna crkva, a kasnije i Komunistička partija, bili su neprijateljski raspoloženi prema adventizmu u Ukrajini. Mnogi članovi crkve i pastori bili su progonjeni zbog svojih uvjerenja i proveli su mnogo godina u zatvorima, a neki su umrli u logorima za vrijeme Staljina. Zbog toga

se crkva razvila kao tajna ustanova, a organizacija Adventističke crkve započela je tek 1978. godine.

- ◆ Ukrajinska unija konferencija ima osam konferencija i misiju. Sada postoji 810 crkava, 267 skupina i 45.267 članova. U populaciji od 42.037.000, to je 929 ljudi po članu crkve.
- ◆ Ukrajina se nalazi u Istočnoj Europi i druga je po veličini država na kontinentu, nakon Rusije. Glavni grad Kijev nalazi se na sjeveru zemlje, na rijeci Dnjepar.
- ◆ Ukrajina graniči s Rusijom na istoku, Bjelorusijom na sjeveru, Mađarskom, Slovačkom i Poljskom na zapadu te Moldavijom i Rumunjskom na jugozapadu. Jug Ukrajine su obale Crnog i Azovskog mora, odvojene poluotokom Krimom.
- ◆ Ukrajina je proglasila neovisnost nakon raspada Sovjetskog Saveza, 1991. godine.
- ◆ Ukrajina ima mnoge prirodne rezervate s divljači, očitujući svoju predanost očuvanju svojeg prirodnog naslijeđa, posebno stepa. Prvi od njih, Askanija-Nova, započeo je kao privatno utočište divljih životinja 1875. godine; danas ima uspješan program uzgoja ugroženih vrsta, uključujući divlje magarce i przevalske konje.
- ◆ Ukrajinsko nacionalno jelo, posebice ono najpoznatije strancima, je *boršč*: juha koja se pravi ponajprije od cikle, kao i od drugog povrća poput kupusa, krumpira, rajčice, mrkve i luka, a često se začinja češnjakom i koprom. Postoji oko trideset različitih vrsta ukrajinskog boršča.
- ◆ Od jela tu su još i *varenjki*, vrsta kuhane ili pržene okruglice poput *pierogija*, i *holubci* (kiflice od kupusa).
- ◆ Ukrajina je 2013. godine imala četvrti najveći broj certificiranih informatičkih stručnjaka, nakon Sjedinjenih Američkih Država, Indije i Rusije.
- ◆ Larisa Latinina, bivša sovjetska gimnastičarka s područja današnje Ukrajine, još uvijek drži rekord u najviše osvojenih olimpijskih zlatnih medalja za gimnastičare — njih

devet. Njezin rekord u individualnom natjecanju, s osvojenih četrnaest medalja, nitko nije srušio čak pedeset i dvije godine.

Kazalo

Dragi voditelju subotnje škole 3

RUSIJA

Dvojba oko USB sticka 5

Dar jezika 8

Novi čovjek 11

Sprijeteljiti se s Bogom 14

Ivanov najbolji dan 17

Nesreća mijenja svijet 20

Izostajanje iz škole zbog crkve 23

Subotnja automobilska nesreća 26

SKRIVENA DRŽAVA

Zahvala Bogu na stolu 29

KIRGISTAN

Sport mijenja živote 32

Knjiga i škola 35

UKRAJINA

Budalasti prvašić 38

Nauči nas moliti 41

Zanimljivosti 44

Njiva je svijet

“Prolazeći uz Galilejsko more, ugleda dva brata, Šimuna zvanog Petar i brata mu Andriju, gdje bacaju mrežu u more; bijahu ribari. I kaže im: ‘Hajdete za mnom, učinit ću vas ribarima ljudi!’ Oni brzo ostave mreže i pođu za njim. Pošavši odande, ugleda druga dva brata, Jakova Zebedejeva i brata mu Ivana: u lađi su sa Zebedejem, ocem svojim, krpali mreže. Pozva i njih. Oni brzo ostave lađu i oca te pođu za njim.” (Matej 4,18-22)

www.AdventistMission.org

www.adventisti.hr

www.znaci-vremena.com